

Ποιος υπαρκτός σοσιαλισμός; Η Ελλάδα έχει την παγκόσμια πρωτοτυπία. Είναι η μοναδική χώρα στην οποία εφαρμόζεται ο ανύπαρκτος σοσιαλισμός.

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμια και..

μη

Εμείς και τα παιδιά μας

Πολλές φορές έχω κατηγορηθεί από ανεγκέφαλους για την υποστήριξή μου στο Νίκο Παπανικητά όταν ήταν γραμματέας στην Κοινότητα και για τη φιλία μας, αλλά πιστεύω πως όταν μιλάει αυτός ο άνθρωπος η παροικία πρέπει να τον ακούει προσεκτικά γιατί πάντα έχει κάτι σημαντικό να πει. Δεν ασχολείται ο Νίκος με τα κατινίστικα κουτσομπολιά για το τί είπε ο άλφα συμπάροικος και τί έγραψε ο βήτα δημοσιογράφος με το οποίο διαφωνεί, αλλά πώς θα μεταφέρει ένα όραμά του, μια λύση σε ένα πρόβλημα, ένα εγκώμιο για μια καλή ενέργεια.

Όπως το περασμένο Σάββατο, μιλώντας σε επέτειο των 60ων γενεθλίων του όπου ένα μεγάλο μέρος των προσκεκλημένων ήταν νέοι άνθρωποι, ο Νίκος ανέφερε ότι για τις πολλές και μεγάλες επαγγελματικές και κοινωνικές επιτυχίες των παιδιών μας μεγάλο ρόλο έχουν παίξει οι γονείς τους.

“Αυτονόητο”, θα μού πείτε, αλλά τότε γιατί δεν το αναγνωρίζουμε;

Ηρθαμε σ’ αυτή τη χώρα χωρίς επαγγελματική κατάρτιση, με πολύ λίγες γραμματικές γνώσεις λόγω κατοχής και εμφυλίου πολέμου και χωρίς να γνωρίζουμε λέξη αγγλικά. Και τί κάναμε; Ορμήσαμε επιθετικά στις επιχειρή-

σεις, αγοράσαμε μαγαζιά και κάναμε μεγάλα κέρδη με εκατομμύρια “yes please” και “thank you”, που επενδύσαμε σε κτήρια για να πραγματοποιήσουμε το όνειρο του “καλύτερου αύριο” για την οικογένειά μας που μάς έφερε στους Αντίποδες.

Ο Νίκος, όμως, δεν εγκωμιάσει τα εμπορικά μας επιτεύγματα όσο μεγάλα και αν είναι αυτά, αλλά την έμφυτη αγάπη του Έλληνα για την Παιδεία που πολλές φορές ειρωνευόμαστε εμείς οι ίδιοι επειδή όλοι θέλουμε τα παιδιά μας να σπουδάσουν γιατροί ή δικηγόροι.

Ο Έλληνας τής Αυστραλίας δεν φιλοδοξούσε να συνεχίσει το παιδί του μια καριέρα στο επικερδές μιλκμπαρ ή ψαράδικο για να φτιάξει και αυτό περιουσία, αλλά προτίμησε να το στείλει με μεγάλο κόστος 20 χρόνια

στα σχολεία και πανεπιστήμια για να σπουδάσει.

Ομολογουμένως δεν σπούδασαν όλα τα παιδιά μας είτε επειδή δεν ήθελαν, είτε επειδή “δεν έπαιρναν τα γράμματα”, είτε επειδή απλά ήθελαν να μπουν από νωρίς στον κόσμο των επιχειρήσεων ή ήθελαν να διδαχθούν μια τέχνη. Ασφαλώς, αυτά τα παιδιά δεν είναι λιγότερο επιτυχημένα από τους επιστήμονες.

Όμως, δεν είναι οι σπουδές που φτιάχνουν τον άνθρωπο και όλοι γνωρίζουμε απάνθρωπους επιστήμονες, αλλά η αγωγή που διδάχτηκαν μέσα στην οικογένεια και αυτό είναι το μεγαλύτερο επίτευγμα τής Ελληνίδας μάνας κυρίως, αλλά και τού πατέρα. Γι’ αυτό τα παιδιά μας δεν διαπρέπουν μόνο επαγγελματικά στην ευρύτερη Αυστραλιανή κοινωνία.

Τα παιδιά μας χαίρουν μεγάλης εκτίμησης όχι μόνο για τις ακαδημαϊκές γνώσεις τους, αλλά και για τον καλό χαρακτήρα τους που διαμορφώθηκε μέσα σε μια οικογένεια με λίγες γραμματικές γνώσεις, αλλά βαπτισμένη στο αθάνατο νερό τού αρχαίου ελληνικού πολιτισμού, βουτηγμένη μέσα στις όμορφες παραδόσεις της και με θεμελιότητα την εντιμότητα, την εργατικότητα και το πάθος για πρόοδο.

Αυτά διδάξαμε στα παιδιά μας και γι’ αυτά ξεχωρίζουν. Αυτή η εντιμότητα, η εργατικότητα και το πάθος για πρόοδο έκαναν τα παιδιά μας περιζήτητα στις επιχειρήσεις, στις επιστήμες, στην πολιτική, στα εκπαιδευτικά ιδρύματα και στα επαγγέλματα. Με όλα αυτά συνδέουν οι ξένοι την ελληνική ταυτότητά μας και σέβονται την καταγωγή μας, γι’ αυτό δεν είμαστε πια οι φουκαράδες “γουόγκς”...

Ο Νίκος έχει δίκιο. Εχουμε κάθε δικαίωμα να είμαστε υπερήφανοι για τα επιτεύγματα των παιδιών μας, αλλά μπορούμε να περπατάμε με το κεφάλι ψηλά για τον μεγάλο ρόλο που παίξαμε στην ανάπτυξή τους. Και επειδή πήραμε πολύ μακριά και πολύ ψηλά την παραδοσιακή μοναδική βαλίτσα με την οποία ήρθαμε στην Αυστραλία.

* Μίσος ανικανοποίητο

Η συνάδελφος Δέσποινα Μπαχά σαν άνθρωπος είναι χαμηλών τόνων, ευγενέστατη, μια εκπαιδευτικός με πολλά εύσημα και τα άρθρα της καλογραμμένα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι συμφωνούμε εγώ ή οι αναγνώστες μας πάντα μαζί της.

Για την ακρίβεια, στο παρελθόν βρεθήκαμε σε αντίπαλα στρατόπεδα όταν είχαν κορυφωθεί οι συγκρούσεις για τα γνωστά παροικιακά προβλήματα. Παρόλα αυτά, πιστεύω ότι η Δέσποινα Μπαχά πλουτίζει την εφημερίδα μας με τα άρθρα της επειδή και η διαφωνία είναι απαραίτητη αν θέλουμε να υπάρχει διάλογος. Αλίμονο αν συμφωνούσαμε όλοι σε όλα, πόσο ανιαρός θα ήταν ο κόσμος...

Όμως, δυστυχώς, στην παροικία μας υπάρχει μια ομαδούλα ανθρώπων που μισεί οποιονδήποτε δεν δηλώσει υποταγή.

Οι άνθρωποι αυτοί δεν διαφωνούν απλώς μαζί σου, που μπορούν να το κάνουν με μια επιστολή διαμαρτυρίας όπως έκανε ο Δημήτρης Φούντας, αλλά προσπαθούν να σε εξοντώσουν επαγγελματικά, κοινωνικά και οικονομικά.

Το επιχείρησαν με τον Αρχιεπίσκοπο, απέτυχαν και το πλήρωσαν ακριβά, το επιχείρησαν πολλές φορές μαζί μου και απέτυχαν, το επιχείρησαν με τον Δημήτρη Τζουμάκα και απέτυχαν, τώρα στόχος τους είναι η κα Μπαχά, αύριο σίγουρα θα είναι ο Παναγιώτης Νικολάου γιατί κι’ αυτός έχει δική του άποψη.

Το μίσος τους δεν έχει όρια και φραγμούς. Όταν αποτύχουν οι απειλές, οι διαβολές και τα καρφώματα για ν’ απολυθείς από την εργασία σου (καυχώνται!) ότι απέλυσαν την κα Μπαχά από τα σχολεία τής Κοινότητας), ή να σου επιβάλουν λογοκρισία, αρχίζουν ψιθύρους στις παρεούλες τους και τα τηλεφωνήματα σε ραδιοφωνικά προγράμματα με συκοφαντίες.

Αφού η κα Μπαχά έγινε “το χωνί τής Παπα-

«Μόνο στην Ελλάδα θα μπορούσε να δοθεί»

Ο μεγάλος Γερμανός συγγραφέας Έρχαρτ Κέσνερ έκανε την εξής εξομολόγηση:

«Στα 1952 πήγα για πρώτη φορά μετά το πόλεμο, στην Αθήνα. Η γερμανική πρεσβεία, όταν άκουσε πως είχα πρόθεση να πάω στη Κρήτη, μου συνέστησε, επειδή ήταν πολύ νωρίς ακόμα και οι πληγές από τη γερμανική κατοχή ανεπούλωτες, να λέω πως είμαι Ελβετός. Αλλά εγώ τους ήξερα τους Κρήτες. Από την πρώτη στιγμή είπα πως ήμουν Γερμανός και όχι μόνο δεν κακόπαθα, αλλά ξανάζησα παντού όπου πέρασα τη θρυλική κρητική φιλοξενία.

»Ένα σούρουπο, καθώς ο ήλιος βασιλεύε, πλησίασα το γερμανικό νεκροταφείο, έρημο με μόνο σύντροφο τις τελευταίες ηλιαχτίδες. Έκανα όμως λάθος. Υπήρχε εκεί και μια ζωντανή ψυχή, ήταν μια μαυροφορεμένη γυναίκα. Με μεγάλη μου έκπληξη την είδα ν’ ανάβει κεριά στους τάφους των Γερμανών νεκρών του πολέμου και να πηγαίνει μεθοδικά από μνήμα σε μνήμα. Την πλησίασα και τη ρώτησα. Είστε από εδώ; Μάλιστα. Και τότε γιατί το κάνετε αυτό; Οι άνθρωποι αυτοί σκότωσαν τους Κρητικούς». Και γράφει ο Κέσνερ. «Η απάντηση, μόνο στην Ελλάδα θα μπορούσε να δοθεί».

Αλλά η γυναίκα απάντησε:

«Παιδί μου, από τη προφορά σου φαίνεσαι ξένος και δεν θα γνωρίζεις τι συνέβη εδώ στα 41 με 44. Ο άντρας μου σκοτώθηκε στη μάχη της Κρήτης κι έμεινα με το μονάκριβο γιο μου. Μου τον πήραν οι Γερμανοί όμηρο στα 1943 και πέθανε σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως, στο Σαξενχάουζεν. Δεν ξέρω πού είναι θαμμένο το παιδί μου. Ξέρω όμως πως όλα τούτα ήταν τα παιδιά μιας κάποιας μάνας, σαν κι εμένα. Και ανάβω στη μνήμη τους, επειδή οι μάνες τους δεν μπορούν να ‘ρθουν εδώ κάτω. Σίγουρα μια άλλη μάνα θα ανάβει το καντήλι στη μνήμη του γιού μου».

Σωστά έγραψε ο Γερμανός, ότι «Μόνο στην Ελλάδα θα μπορούσε να δοθεί η απάντηση αυτή». Λέμε εμείς. Ναι, στην Ελλάδα την ταλαιπωρημένη και απ’ όλους αδικημένη.

Σωκράτης Αριστοτέλους,
Σωτήρα Αμμοχώστου

ρήγα” τί θέλουν τελοσπάντων; Να τής αφαιρεθεί η ελληνική ιθαγένεια; Ν’ ανοίξουν την Μακρόνησο για να την εξορίσουν; Να τη στείλουν στην Αίγυπτο για να τη βασανίσουν οι εκπαιδευμένοι από τους Αμερικανούς; Ή να υπογράψει δήλωση μετανοίας για να γλιτώσει από το μένος τους; Πάει, χάθηκε η ντροπή...

* Καλόο!

Ποιά η διαφορά μεταξύ κοριτσιών ηλικίας 8, 18, 28, 38, 48, 58, 68;

Στά 8 - Τήν πηγαίνεις στό κρεββάτι και της

λες ένα παραμύθι.

Στά 18 - Τής λές ένα παραμύθι και την πας στό κρεββάτι.

Στά 28 - Δεν χρειάζεται να της πεις παραμύθι για να την πας στο κρεββάτι.

Στά 38 - Αυτή σου λέει ένα παραμύθι και σε παει στό κρεββάτι.

Στά 48 - Τής λές ένα παραμύθι για νά αποφύγεις το κρεββάτι.

Στά 58 - Μένεις στο κρεββάτι γιά να αποφύγεις τό παραμύθι.

Στά 68 - Αν ποτέ τήν πάς στό κρεββάτι, έ αυτό κι αν είναι παραμύθι!!